

(reportáž z dubnové Krychle)

Ve čtvrtek 27. dubna 2006 měla pravidelná Krychle v Balbínově poetické hospůdce proběhnout pod dramaturgickým vedením Franty Vlčka. Jenže Franta si vzpomněl na doktory, ti na Frantu a tak nám František ten večer jen telefonoval a byl v duchu s námi. Ale květnová Krychle bude patřit jen a jen Frantovi. Za Františka ale obětavě zaskočil **Arnošt Frauenberg**. Nebyl v tom ale sám a především pozval na scénu jednoho diváka z první řady. Ten divák se jmenoval

Milan Jablonský

a začal plnit slib, který nám dal na promítání DVD darovaného mu k padesátinám. Zkrátka a dobře, což je dobře, se Milan Jablonský vrací na pódium Krychle.

Arnošt nás seznámil se svým bodovým scénářem, který napsal údajně v rozsahu deseti minut mluveného slova. Ale Arnošt stejně vyhrožuje i při zpěvu svých písní a pak jich není slíbených 27, ale jen o pár méně. Arnošt přečetl *Honzíkův dopis*

Arnošt Frauenberg, pořadatel této Krychle

foto: Tomáš Pohl ©

babičce, údajně citovaný z knihy Bohumila Říhy Honzíkova cesta. Slyšel jsem, že tento stěžejní a zfilmovaný opus (pro pamětníky: roli učitelky hrála Štěpánka Haničincová) byl při novém porevolučním vydání změněn a editor vypustil dědečkovu vysvětlení významu a rozdílu soukromého a družstevního vajíčka. Podle mého názoru je to něco podobného, jako divadelní hra Jára Cimrmana Hamlet bez Hamleta. Arnoštův dopis by ale pravděpodobně neobstál ani dnes, byť o družstevních vejcích v něm nebylo jediné slovo. Ale jako vždy si Arnošt Frauenberg nádherně hraje s českým jazykem. Využívá zejména bohatosti ynonym, kdy například Honzík ví, že dědečkův dům je u řeky a proto se dá na elektrické trati po proudu. Vedle nezapomenutelných veršů nebožtíka Ludka Nekudy ..

bud' na mě aspoň trochu vraživá

.., máme dalšího kouzelníka se slovy.

Pak se ujal slova, houslí i kytary předchozí dramaturg a autor opery **Michal Knébl**. Je už jasné, že u opery nezůstane a těšme se na balet a zejména na českého Baryšnikova Milana

Jablonského. Michal začal svými krátkými hudebními fórky. Zejména mě zaujala impresionistická suita

Staroměstský orloj

inspirovaná Debussyho skladbami. Mistrovsky podané kokrhání kohouta evokuje děj předtím, tedy pochod apoštolů. Vrcholem jsou

Šachy

zcela bez hudby a s úklonou umělce. Ale vážně, Michal se na straně jedné ujal těžké role hudebního klauna a na druhé straně by občas chtěl tak trošku zvážnět, byť publikum skanduje Karkulku, Karkulku! Michal se o to ten večer i pokusil. Skladby

Generace

s povzdechem nad tou mladou generací, která kdysi tančila nemravný tanec valčík i

Starý kozák

, jehož textu rozumím jako Michalův věkový soupeřník, se o to snaží. Snad k nim přibudou i další a publikum si zvykne i na tak trošku vážnější Michalovu tvář. Bylo by to dobře pro publikum i pro Michala. Jenže stejně jako vždy převládla sranda a skladby jako

Chléb

či skladba věnovaná duševní nevěře. Zazněla pohádková novinka o Smolíčkovi. Zde nám Michal nejprve vysvětlil rozdíl mezi pedofilem a pederastem a pak oba zarapoval a dovysvětlil přítomným dospělým i dětem v pohádce. Jenže tato pohádková novinka přišla až po prvním mluveném vstupu Milana Jablonského. Ten přečetl dopis v ostravském dialektu, když na začátku vystoupení rozsypal papíry scénáře. Ten úkaz jsem chápal jako přítomnost ducha Franty Vlčka, jemuž se to stává pravidelně, pokud se tak nestane v kombinaci s popletením stránek. Michal ale ze scény neslezl a spolu s Milanem Jablonským předvedli v mistrném poskoku dialog strojvůdce a jeho pomocníka v jedoucím vlaku. Scénka skončila tragicky, když na Milanovu otázku, čím chtěl Michal původně být, odpověděl Michal: Červená. Dva vlaky a dva strojvůdci se tedy setkali na jedné koleji a následovalo jen krátké setkání s bohem v podání Arnošta Frauenberga. Bůh pokládaný za nádražáka na dotaz, kolik bere, odpověděl, že nebere, ale spasí.

Prvním hostem byl básník, zpěvák, spisovatel a kytarista **Jarda Síbrt**. Jarda je bohužel málo viditelný a slyšitelný. Na jeho webových stránkách je spousta krásných básní i písňových textů. Jarda zpívá o žižkovské čajovně, kde jsou příznivé ceny pro opilce, ne jako v pověstné kavárně Slávia, zpívá o rajském plynu, zpívá o lásce. Snad nejvíc se mi líbila báječná bluesovka Byla noc, pršelo. Jarda má vtipné texty, tak trošku v nich cítím ozvěny Slávka Janouška. Jardu Síbrta bych rád poslouchal delší dobu a ne jenom vymezených pár písniček a veršů při hostování.

Další hranou scénku obstaral Šaolín, maskovaný tak trochu jako **Bob Mylan** a Arnošt Frauenberg. Arnošt vedl rýmovaný

dialog s nádražákem Šaolínem. Jejich verše zněly na jedné straně s přízvukem naší často diskutované etnické menšiny a na straně druhé s převahou blba v uniformě, byť jen nádražácké.

Povedená alternace

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 10 Květen 2006 04:00

Po přestávce seděl na jevišti zcela speciální a asi neplánovaný host, písničkář **Pepa Lábus**. Pepa Lábus seděl před přestávkou ve společnosti Luboše Pospíšila, častého hosta i

Arnošt Frauenberg s jedním z hostů Jardou Sírtem

foto: Tomáš Pohl ©

účinkujícího v Balbínce. Pepa Lábus se na jevištích pohybuje od roku 1984. V současné době vystupuje se svou kapelou Pepa Lábus a Spol a vychází mu další deska **Vzlétají ptáci**. Jenže než se Pepa Lábus nazvučil, nelenil Michal Knébl a na četrná přání přidal svůj největší hit *Pohádka o Karkulce*. Pak už nás Pepa Lábus seznámil s několika písněmi z nového alba. Jeho písně jsou nazývány folk - rockem a v kapele nechybí galicijské dudy nebo niněra. Je to tak trošku barokní hudba a asi si novou desku koupím.

Vedle zmíněného bloku Jardy Sírta mě ten večer nejvíc chytlo vystoupení Boba Mylana - Šaolína. Publikum řvalo zejména při jeho "omluvné" skladbě na melodii *Hej, nandej na sebe modrý džíny*, kde Šaolín do nekonečna protahoval text v refrénu až jej téměř přehlušoval řev publika. Jenže Šaolín hlasem lana Gillana přidával další a další sloky. Potom s pomocí dupání, cinkání a zpěvu publika Šaolín přidal oslavnou píseň *Genius loci* věnovanou Milanu Jablonskému. Opět pravá mylanovská rockeřina.

Milan Jablonský pak zarecitoval svou krásnou a pravdivou báseň *Generace*, která mi jako Milanovu vrstevníkovi mluví z duše. Humor byl zastoupen básní navazující na naše národní velikány Nerudu a Vrchlického, kteří kromě toho, že nám byli v čítankách prezentováni jako pomníky, byli i normální lidé se smyslem pro humor. Znalci české literatury jistě znají Vrchlického Rytíře Smila a Nerudovu Baladu o hovně. Milan o mnoho let později navázal na své předchůdce a složil *Baladu o prdu*. Je rozdíl, když ministr, který odpovídá za kulturu národa, veřejně tvrdí, že volič dostane do držky a mezi vtipnou a básnický dokonale srandou se zcela funkčním použitím vulgárního slova. Proto asi Milan Jablonský nikdy nebude ministrem kultury.

Povedená alternace

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 10 Květen 2006 04:00

Závěr plně patřil písňové a básnické tvorbě dramaturga večera. Arnošt kromě známých a krásných písní jako *Protivnej sněhulák* nebo *Anděl* přidal i novinky jako "veselou" píseň *Zubatá* a další, jejichž názvy zatím neznám. Písně byly proloženy Arnoštovými absolutními rýmy.

Co jsem napsal o Milanovi Jablonském, platí plně i o Arnoštovi Frauenbergovi. Ani z něj politik nebude, ale zato je dobrý básník.

Čas se ale navršil, jak řekl v jednom dialogu s Horníčkem Jan Werich, a byl konec. Arnoštova alternace byla povedená a kolektivní práce se opět, stejně jako minule, vyplatila. A pozor, příště vystoupí s Frantou Vlčkem zatím jediná žena Krychle, Zuzana Dumková.